

Mapa Del & Mika Alexis Volcano, Örebro 2011
Foto: Del LaGrace Volcano

MOTSTÅND ÄR FRUKTBART

DEL LAGRACE VOLCANO

Ända sedan jag föddes har jag skapat trubbel, inte bara *genustrubbel* (Butler 1990), utan alla typer av trubbel. Vissa kanske skulle säga att jag har ett rykte om mig att vara en trubbelmakare och även om jag inte kan säga emot, så skulle jag hävda att jag också är känd för att skapa motsatsen till trubbel, eller åtminstone att jag gör trubbelmakande till ett njutbart projekt. Icke desto mindre, första gången polisen eskorterade mig hem var jag fem år gammal, jag hade blivit upplockad för att jag, tillsammans med min bästa vän, sålde röda stenar från Mars till den aningslösa mänskliga lokalbefolkningen. Vi försökte finansiera vårt intergalaxiska rymduppdrag. Vi försökte komma hem.

I den här essän ska jag, genom linsen av min levda erfarenhet, både som förälder och som det barn jag en gång var, fokusera på de normer som jag överskrider på daglig basis. Jag är intresserad av att undersöka de processer som producerar individuell anpassning och/eller motstånd mot sociala normer, särskilt de "klibbiga" (Ahmed 2004) normer som kringgärdar den könade kroppen och könsidentiteten.

Det första regleringssystem vi alla möter i livet är det binära genussystemet. För att få tillträde till den mänskliga kulturen måste vi ha en könsmarkering. Innan vi, vid födelsen, tilldelas ett kvinnligt eller manligt kön är vi outsiders, vi är "det". Det finns inget utrymme för tvetydigheter eller för gråskalor. Ett kön MÅSTE tillkännages, annars inträder det jag kallar en social krissituation. Få människor stannar upp för att fråga sig *varför* ett barn måste tilldelas ett kön omedelbart eller vems behov tilldelandet tillfredsställer. Behovet är definitivt inte den nyfödda intersexpersonens vars könsorgan inte lever upp till förväntningarna!

Jag kommer att argumentera för att *alla* barn, intersexbarn, transbarn eller helt ordinära barn, skadas av ett system som inte bara förordar ojämlikhet redan från livets början utan som även hindrar oss alla från

att leva verkligt "levbara liv" (Butler 2004). Vi vet, med stöd i en rad studier, att föräldrar och andra närstående vuxna börjar projicera sina egna antaganden om maskulinitet och femininitet på barnet redan innan födelsen och att konsekvenserna av detta är både mätbara och förödande. Nyfödda som tilldelats manligt kön vid födelsen antas, i enlighet med det binära genussystemets missvisande logik, ha mindre behov av ömhet, tröst och skydd.

Masculine gender role training becomes much more rigid than feminine. A boy represses those qualities he takes to be feminine inside himself and rejects and devalues women and whatever he considers to be feminine in the social world. (Chodorow 1978: 181)

Psykologen Terry Real (1977) beskriver hur alla barn börjar sina liv som lika känslomässiga, lika uttrycksfulla, beroende och i behov av fysisk ömhet. I den mån någon skillnad har iakttagits tycks det vara att pojkar är en aning mer känslomässiga och uttrycksfulla än flickor. De gråter lättare, blir lättare frustrerade och mer upprörda om omvårdaren lämnar rummet, enligt Real. Trots detta beskrivs nyfödda som tilldelats kvinnligt kön vid födelsen som mjukare, ömtåligare och mer lättskrämda. Det enda känslomässiga beteende som pojkar och män tillåts uppvisa är ilska. Reals iakttagelser stöds av en rad andra studier, som citeras i artikeln, och forskningsresultaten visar att pojkar ända från födelsen drar det kortaste strået; att de inte blir tilltalade och tröstade i lika hög grad som nyfödda som vid födelsen tilldelats kvinnligt kön (Mayo och Henley 1981).

En av mina hjältar i livet är John Lewis, medborgarrättsaktivist och kongressledamot från Georgia, USA. När han som barn ställde frågor till sina föräldrar om segregation och rasistisk diskriminering så var svaret han fick att han inte skulle hamna i trubbel, att han inte skulle vara i vägen. När han var sju ton år träffade han Rosa Parks och när han var arton år träffade han filosofie doktor Martin Luther King. "These two individuals inspired me to find a way to get in the way, to get in trouble. So I got in good trouble, necessary trouble." (Keaggy 2016). Den formuleringen, "Find a way to get in the way", har följt med mig genom livet och även om John Lewis specifikt talade om att ställa sig i vägen för institutionell rasism kan dessa ord även appliceras på de otaliga förtryckande praktiker och institutioner som diskriminerar människor på basis av deras ras, kön, klass och/eller kroppsliga förutsättningar. Det är helt avgörande att vi alla hittar våra egna sätt att ställa oss i vägen, annars kommer vi att passivt tolerera de kränkningar av mänskliga rättigheter som är inbyggda i de kulturellt konstruerade normer som sakta men säkert bryter ner oss.

Om vi någonsin ska kunna uppleva sann bekvämlighet, på en andlig och global nivå, så måste vi stiga in i obekvämlighetszonen. För att citera John Lewis igen: "If we are to truly revolutionize our society, we must first revolutionize ourselves. We must be the change we seek if we are to effectively demand transformation of others." (Lewis 2012: 2).

Men jag hör en inre röst som säger "Houston, we have a problem" och problemet är att den stora majoriteten av mänskligheten fortfarande är oförmögna att se, höra eller tala om det (ondskefulla) sätt på vilket detta att bli könad som *antingen* man *eller* kvinna, är problematiskt. Jag kanske inte kan övertyga dig med den här korta texten, men jag hoppas att jag kan plantera ett frö och åtminstone expandera byggnadsställningen som håller ihop ditt binära trossystem. Inte bara för din skull utan för den mänskliga artens skull. Jag har en plan, och givetvis även en historia.

Jag avlades i Kansas City, exakt 415 kilometer öster om det geografiska hjärtat av de Amerikanska Förenta Staterna, men föddes i Kalifornien, mindre än åtta kilometer från det ursprungliga Disneyland. Det var en relativt konventionell, vaginal förlossning, om man bortser från att min högra lunga var punkterad, att jag var en månad prematur, och att jag sveptes iväg från min sjuttonåriga mor innan hon ens fick hålla i mig. De första tre veckorna i mitt liv låg jag i en kuvös. (I 1950-talets USA så brydde de sig antingen inte om att det är viktigt för nyfödda att hållas om från det ögonblick de kommer ut från livmodern, eller så visste de inte om det). Det här kan ha betydelse för ett eller annat.

Som ett litet barn kommer jag ihåg att jag tittade på folk tillsammans med min mor och mina systrar. Min mor brukade bräka som ett får när de gick förbi på väg till jobbet. När jag frågade henne om varför hon bä:ade åt dem så brukade hon säga att det var för att de allra flesta människor är som får som leds till slakt; dumma djur som hellre leker följa John än anstränger sig för att tänka själva. Jag antar att de flesta barn skulle skämmas över en mor som på daglig basis drar uppmärksamhet till sig på det sättet, men vi älskade det! Mitt matriarkala hem var en plats där det annorlunda var något som värderades högt och att uppfattas som "normal" var något lätt förolämpande. Omvänt så kunde "Min Faders hus", i sin amerikanska vardaglighet, inte vara längre ifrån detta, med undantag för det enda råd som jag kommer ihåg att min far någonsin gav mig: "gör det du gillar, men åk inte fast." Det var andra gången som polisen kom hemkörande med mig. (Jag hade lekt rymdupptäckande superhjärte på taket till den lokala högsta skolan.)

När jag var tio iscensatte jag en enmansprotest framför *Santa Maria Times*, vår lokala kaliforniska småstadstidning, eftersom de vägra att anställa mig som tidningspojke. (Uppenbarligen så måste du ha en penis för att kunna dela ut

tidningar 1967.) När jag var elva skrev jag ett brev med efterforskningar om att bli Rhodesstipendiat och blev informerad om att kvinnor inte var kvalificerade att bli stipendiater, men med uppmuntran om att fortsätta få högsta betyg. När jag var arton greps jag för förgargelseväckande beteende på en nudiststrand i Santa Barbara. Mitt brott? När stranden genomsöktes vägrade jag sätta på mig min överdel om polisen inte tvingade alla män och pojkar att också göra just det. Jag höll ett glödande tal i rätten som rätten tyckte var underhållande, så de utfärdade bara halva bötesbeloppet. Det säger sig självt att det var en bot jag aldrig betalade.

Jag var helt övertygad om att jag hade rätt och att de hade fel. Jag förstod, från en tidig ålder, att världen är en fientlig plats, särskilt för dem av oss som tilldelats kvinnligt kön vid födelsen, och att det var upp till mig att tala om detta. Tystnad har aldrig varit en valmöjlighet jag haft lätt att utöva.

Jag har alltid undrat över varför så få människor lyckas slinka igenom det finmaskiga nät som är våra sociala normer. Vissa av oss slingrar sig loss, andra halkar eller faller ur och lyckas på något sätt ta sig upp igen. Men långt fler hålls ner, fastnar eller dör. Alla kämpar vi, och alla betalar vi ett pris för vårt motstånd, emotionellt, finansiellt eller juridiskt. Att hitta en LBTQI-person som har stöd av sin familj, eller någon annan form av tillförlitligt psykologiskt skyddsnät, är ovanligt. Ännu ovanligare är de studier som undersöker vilken typ av föräldrapraktiker som skulle kunna vara centrala för barns utveckling av självkänsla, kritiskt tänkande, empati och självständighet. Det skulle också vara intressant att titta på hur ett barns motgångar skapar motståndskraft och en förmåga att fatta beslut som inte följer manus.

När jag var fjorton rymde jag hemifrån med en vän, Shirley Dawson, som råkade vara född på samma dag, samma år som jag. Hon rymde från en fosterfar som utnyttjade henne sexuellt, jag rymde från en mer generell typ av vanvård inom familjen. Vi rymde över hela landet, från Kaliforniens mitt till Key West i Florida, och Shirleys fars hem; han betalade för våra rymningsbiljetter. Vi rapporterades aldrig som saknade, fast vi var borta i tre månader. När vi återbördades skickades Shirley till "juvy" [översättarens kommentar: slang för juvenile hall, ungdomsanstalt]. Jag blev relegerad från skolan, för man antog att jag inte längre var oskuld och att jag därför skulle ha dåligt inflytande på de andra eleverna.

Jag skickades bort för att bo med min biologiska far, styvmor och två yngre bröder i Tulsa, Oklahoma. De var, och är fortfarande, praktiserande mormoner. Den mer integrerade sorten. För första gången kände jag mig respekterad i familjen, som den äldsta av min fars barn. Jag tilldelades uppgifter och privilegier, däribland en renoverad motorcykel av märket Honda CB100. Jag var fjor-

LIMINAL Self Portrait, Barcelona 2005
Foto: Del LaGrace Volcano

ton och såg ut som vilken flicka som helst på utsidan! Fast jag såg aldrig någon annan flicka eller kvinna köra motorcykel då, 1971-1973. Kanske var det så att det även i min fars hushåll fanns något som stöttade mig i att bli/vara den genusrebellin jag är idag?

När jag jämför vad som hände med mig efter våra rymningsmånader med det som hände med min astrologiska tvilling Shirley är klassprivilegiet uppenbart. Jag hade någon annanstans att ta vägen. Hon skickades till fängelse. På den tiden visste jag inte att Shirley mer eller mindre hade stulits från sin puertorikanska mor av sin far och att hon kom från vad som bara kan beskrivas som "underklass"; en grupp amerikaner som är berövade sina medborgerliga rättigheter, som lever prekära liv som sexarbetare och kriminella, och som har väldigt begränsade val och möjligheter. Shirleys liv var prekärt och ansatt. Hon var en pratkvinn, det var ett hårt arbete att vara hennes vän och jag hade inte alltid tid med henne. Jag fick reda på att hon hade dött i sömnen (efter ett långvarigt medicinmissbruk) sex månader efter att det hade hänt. Hon var bara femtio år.

Hoppa fyrtiofyra år framåt till i dag när jag befinner mig i Sverige, ett land som inte ser individualism som en tillgång och där detta med att vara excentrisk inte direkt är till din fördel. En gång i världen var jag superqueer och nu är jag, åtminstone om man ser mig på avstånd, "vanligare" än jag någonsin varit. Jag lever i ett registrerat partnerskap och har två barn. Jag verkar passera som en knubbig, medelålders, vit snubbe och har därför en ryggsäck fullpackad med privilegier att tillhandahålla (McIntosh 1988). Jag vet att det faktum att jag uppfattas som man, om än en betahane, betyder att jag blir lyssnad på mer noga, att jag får bättre service och att jag inte längre uppfattas som att jag tar för mycket plats, även när jag gör det. I andras ögon är jag *berättigad* till en mer respektfull behandling och så länge jag inte uppfattas som fel slags homosexuell man så är det precis det jag för det mesta får. Det är subliminala och ofta omedvetna processer som gör att jag får dessa rättigheter, vi är programmerade från födelsen och utsatta för reglering och disciplinering.

Som livslång feminist (om än med en kort herstory som lesbisk separatist) är det väldigt problematiskt att jämt och ständigt bli misstagen för att vara man. Jag skulle kunna gå runt med en t-shirt som skriker JAG ÄR INTE EN MAN OCH HAR HELLER ALDRIG VELAT VARA EN! eller JAG ÄR INTERSEX, HÖR MIG RYTA! Det som har hänt de två senaste decennierna är att jag har utvecklat andra sätt att förkasta, denaturalisera och destabilisera de maskulina attribut och förväntningar som andra tilldelar mig. Jag försöker också vara uppmärksam på det som jag kallar "genus epigenetik", med vilket jag åsyftar att det faktum att jag blir behandlad som man förmodligen influerar hur jag tänker, känner och beter mig, trots min icke-binära identitet.

För lite mer än ett decennium sedan blev jag, till min stora förvåning och förtjusning, kär i en människa som jag hoppas skall vara min livspartner för all framtid. Jag immigrerade för tredje gången i mitt liv och bor nu i en liten stad i mitten av Sverige. Genom rent kismet är jag MaPa till två små barn, två och fem år gamla. Våra pronomen är medvetet vildvuxna, och endast i vissa fall beroende av det språk som vi för tillfället talar. På svenska är jag ”hen”, på engelska ”he”, ”herm” eller ”they”, men ”she” är inte heller fel. Även om jag är den med skägg och mörkare röst så är det min partner som går till jobbet på morgonen och jag som tar barnen till förskolan och gör det mesta av det okvalificerade hemanarbetet. Mama är den som har verktygslådan och jag är välorienterad i köket och i matvarubutiken. Jag är kortare, bredare, och väsentligt mycket mer flamboyant och femme än min partner. Vi har inga ”naturliga” roller, eller regler, eller former för genusuttryck att anpassa oss efter och det kanske är det detta som gjort det möjligt för våra barn att vara verkligen genusomedvetna snarare än medvetet icke-konformerande. Håll koll på den här platsen. Det skall bli intressant att se vad som händer när det inte längre är möjligt för oss att vara den största influensen i våra barns upptagna liv.

Ett par gånger det senaste året har små barn i vårt bostadsområde kommit fram till mig och frågat ”Är du hen?” Första gången förstod jag inte riktigt frågan som ställdes till mig. Den andra gången började jag förstå att ryktet måste ha gått om mig! En vecka senare, när en tioåring frågade mig om jag var ”hen” så log jag och svarade stolt ja. När jag frågade barnet, ”Vad är du?” så svarade han snabbt ”HAN!”. Jag nickade och frågade, ”Varje dag eller bara ibland?”. Jag fick en chockad blick och så skrek han: ”VARJE DAG!”. ”Jag förstår nu. Tyvärr och lycka till!” var allt jag kunde säga. Men när jag tänkt lite mer på det så blev det uppenbart för mig att hur envetet klibbiga de sociala normerna än är så är de samtidigt också bräckliga. Sara Ahmed (2004: 194f) skriver ”Stickiness owes its adhesive quality to the act of constant repetition which are reliant on conventions already embedded in the cultural landscape.”

Detta benämning och etiketterande, detta kulturella insisterande på att dela upp mänskliga varelser i separata och ojämnt värderade kategorier, är klabbigt som Karlsons Klister och tycks också lika osynligt. Om du har möjlighet att observera barn under en längre tid så försök att räkna alla gånger under en dag som ett barn blir tilltalat utifrån ett antagande om dess genus. Hur ofta förstärks ett barns antagna genus och varför? Varför kan inte barn kallas för barn, eller vänner, eller skolkamrater? Den här repetitiva handlingen ifrågasätts sällan, och än mer sällan protesteras det mot den. Om föräldrar vägrar att svara på frågan om barnets kön så anses de konstiga eller överdrivet politiskt korrekta. Alla gör det, så då måste det ju vara rätt. Eller hur?

SILENCE = DEATH, VINCENT, Paris 2004
Foto: Del LaGrace Volcano

Genusmärkningsprocessen, tillskrivandet av maskulinitet eller femininitet, manlighet eller kvinnlighet som en karaktärsegenskap, till ett visst fenomen, person, objekt, aktivitet, roll, eller uttryck, är skadligt och hindrar oss från att bli de vi kan vara. I slutändan är konsekvenserna av vår delaktighet i den livslånga genusmärkningsprocessen att vissa tillskansar sig makt och privilegier, men priset är högt. Vi utsätts alla för den här processen och underordnar oss den i högre eller mindre grad. Ja, även jag.

Min intention som förälder är att skapa en plats för mina barn (och andra i vår sfär som vi kan influera) där de kan vara oberoende själar och tänkare som värderar skillnader, hos sig själva och hos andra. Jag vet att mina egna möten med bögar och lesbiska, med icke-genuskonformativa själar och med feminism under det tidiga 1970-talet har hjälpt mig att leva ett liv av lust och mening. Det gamla ordspråket "du kan inte vara det du inte kan se" ekar sant. Så när feministiska föräldrar berättar för mig att de har försökt att ge sina barn som vid födelsen tillskrivits manligt kön dockor och sina barn som vid födelsen tillskrivits kvinnligt kön bilar, men att barnen helt "naturligt" föredrar de genusuttryck, roller och aktiviteter som "passar ihop" med deras könsmarkering, så tittar jag på föräldrarna och tänker, jo tjena.

När jag höll på med finjusteringarna av den här texten skedde en världskatastrof som sätter ännu större press på oss att verkligen förbinda oss till att nedmontera basen för den giftiga vita maskuliniteten. Valet av Donald Trump som USAs president kommer, i allt för många människors ögon, att legitimera en av de mest elakartade formerna av maskulinitet som finns. Den typ av maskulinitet som innebär att för att vara en "riktig man" så måste du förödmjuka och dominera andra, bara för att du kan. Jag har alltid hävdat att vad vår värld behöver är fler goda män. Jag är nöjd över att jag får spela en roll i formandet av dem.

Här är några av våra viktigaste strategier för motstånd:

1. Motstå det kulturella imperativet att du måste ta reda på ditt eller dina barns kön innan födelsen.
2. Välj bara genusflexibla namn.
3. Genusmärk inte människor, beteenden, aktiviteter eller saker. Färger är till för alla etcetera. Pojkar gråter visst. Flickor blir visst arga. Byt ut ord som man-kvinna mot människa, person, förälder, lärare, vuxna och pojke/flicka mot barn och vän, och använd hen eller de om människor, bara för skojs skull.
4. Välj en förskola och skola som har ett genomtänkt genusperspektiv som de praktiserar aktivt. (Var beredd på att behöva undervisa dem. Det finns material att få tag på via RFSL.)

5. Var medveten om att genusjämlighet, genusflexibilitet och genuskreativitet är något som måste förevisas, och förhoppningsvis gör du som förälder det, men se också till att andra i er vardagliga miljö gör det.
6. Se dig om, hur homogena är dina sociala sammanhang? Vilka möjligheter ger du dina barn att interagera med människor från olika bakgrunder? Vilka är gäster vid ert middagsbord?

Jag har fått höra att det är lätt för mig att omsätta strategierna ovan till praktik. Varför? Förmodligen för att jag redan betraktas som ett ytterlighetsfall, som någon som inte har så mycket att förlora och som aldrig kan bli mainstream. Emedan allt detta är sant så är jag också bara en människa som utsätts för samma spänningar och belastningar som alla föräldrar står inför, och precis som alla andra så föredrar jag att bli accepterad och respekterad snarare än endast tolererad. Vår femåring lyssnar på när min partner och jag diskuterar genusnormer på en daglig basis. Hen har hört och sett mig föreläsa om mitt arbete och mitt liv som MaPa, med bilder av hen. Hen vet att jag kallar mig för hen och för herm, att jag har en snoppa snarare än en snippa eller en snopp. När Mika blir ifrågasatt och får frågan: "Är du en pojke eller en flicka?" svarar Mika: "Denna fråga är inte så viktig för oss." Vi rättar inte pronomen i vår familj och använder dem ofta som utbytbara. Det fungerar bra eftersom det är omöjligt att göra fel. Om och när Mika förklarar sig varandes flicka eller pojke, tjej eller kille, eller något helt annat, så kommer vi att respektera hens vilja. Och vi kommer att tala om det och vad det betyder och vad det inte betyder. Jag kommer att göra mitt allra bästa för att förklara hur världen utanför vår glitter-queer-regnbågskämparfamilj fungerar och vad vi tillsammans kan göra för att få den att fungera bättre.

Queer bodies are "Bodies That (don't) Matter". Bodies that are disposable and often disowned. Bodies that are not valued or valuable. Bodies that through the simple act of existence embody resistance. If bodies are sites of resistance then queer bodies are sites where the resistance is (most) fertile.

Queer bodies are vulgar bodies; plebeian bodies, street bodies, bodies that don't know the meaning of discipline, bodies that rejects the adage "one can never be too rich or too thin". Or too white. Queer bodies create the template for cultural disgust and teach us what we must not want to have or to be.

Queer bodies are bodies that refuse regulation and resist commodification, at the same time creating spectacles of themselves. Queer bodies are bodies that aren't pampered or Pilated. Bodies that seldom swim in public and feel forced to choose

Mika's Magic Mirror, Örebro 2013
Foto: Del LaGrace Volcano

passing over personal comfort. Queer bodies are bodies that are confined to spaces where access is available and access needs to mean so much more than a just a ramp and a handicap toilet.

Consider trans bodies. "Clothed I am a man. Naked I am a question." says Lazlo Pearlman, a performance artist who employs his own naked hyper-masculine trans body as an antidote to the obligatory gender dysphoria transpeople are required to perform.

Consider racialized bodies. Consider Caster Semenya, the South African runner with a body that had a white woman possessed it would have been celebrated rather than offered as a sacrifice on the altar of normalcy, fodder for the hungry but ignorant and racist masses.

Consider disabled bodies. Consider Bob Flanagan, Super Masochist. His body refused to renounce pleasure or apologize or behave (as a sick person should). A body with orifices that leaked and demanded to be filled, with wounds that opened and refused to close, reminding us painfully of our own.

Consider intersex bodies. Consider my body. A body that has chosen to amplify rather than erase it's inter-sex-i-ness. A body that is unwilling and unable to conform to claustrophobic cultural definitions of female 2122 OR male. A body that puts itself on the line to be judged by you.

Consider the fact that a socio-medical industrial complex continues to have the power to regulate and reform our bodies, to cut into away our ability to experience genital pleasure or to reproduce ourselves in all our amBIGuous glory.

*What does the queer body do? It performs abjection and performs it with power and with pride. It shows us how to love all that we are taught to hate. Through this act of repudiation, this act of affirmation, the queer body screams, look at me and love me...
if you dare."*

*"Corpus Queer: Bodies of Resistance", Del LaGrace Volcano 2014
Översättning från engelskan av Erika Alm*

Referenser

- Ahmed, Sara (2004) *Cultural politics of emotion*. New York: Routledge.
- Butler, Judith (1990) *Gender trouble*. New York: Routledge.
- Butler, Judith (2004) *Undoing gender*. New York: Routledge.
- Chodorow, Nancy (1978) *The reproduction of mothering*. Berkeley, California: University of California Press.
- Keaggy, Diane Torioian (2016) 'Find a way to get in the way,' Lewis urges students: Civil rights pioneer addresses 2,900 graduates at 155th Commencement. *The Source* 2016-05-20. <https://source.wustl.edu/2016/05/find-way-get-way-lewis-urges-students/> [2016-11-04].
- Lewis, John (2012) *Across that bridge: life lessons and a vision*. New York: Hyperion Books.
- McIntosh, Peggy (1988) White privilege and male privilege: a personal account of coming to see correspondences through work in women's studies. *Working Paper 189*. Wellesley MA: Wellesley College Center for Research on Women.
- Mayo, Clara och Henley, Nancy (red) (1981) *Gender and non-verbal behaviour*. New York: Springer.
- Real, Terrence (1997) *I don't want to talk about it: overcoming the secret legacy of male depression*. New York: Scribner.

Del LaGrace Volcano

Genuskreativ konstnär, utbildare och trans- och intersexaktivist
E-post: dellagracevolcano@mac.com, www.dellagracevolcano.com